

»Jeg tror, det er, fordi hånden og ånden er så tæt forbundne. Det er ellers noget, vi har glemt.«

Når vi arbejder med temaet skabelse, laver vi nogle gange abstrakte skulpturer i gips. De bliver simpelthen så smukke, men skabelsesprocessen er ret kaotisk, fordi der er et vindue af tid, fra gipsen rammer vandet, og til det hele hærder. Det er med til at konkretisere, at alting var kaos i begyndelsen og skaber derfor en helt anden ramme for en samtale om skabelse, fordi det bliver oplevet på egen krop. Til konfirmationen kan de abstrakte skulpturer udstilles i rummet, og de kan inddrages i talen. Ligesom flere kirker har holdt fernisering med konfirmandernes keramiske værker.

»Der er simpelthen nogle erfaringer, der går gennem det at forbinde sig med noget fysisk, og håndens arbejde er helt sikkert også åndens.«

Det er kommet bag på mig, at det at bygge med både voksne og børn ofte er afsæt til sjælesorgsarbejde, fordi man kan se og sige så meget ud fra, hvordan mennesker går til materialet. Desuden er det at arbejde med hænderne koncentreret lidt ligesom at være på en lang køretur eller en fisketur, når man sidder stille og ikke ser på hinanden, men på noget andet. Så begynder man også at tale om andre ting end ellers. Eller bliver stille på en særlig måde. Jeg tror, det er, fordi hånden og ånden er så tæt forbundne. Det er ellers noget, vi har glemt. Bøgheden har været dyrket så meget, at vi helt har glemt, at det er sådan. Siden hellenismen har ånden været hyldet og kroppen tænkt som hylsteret, noget sekundært. Men som kristen er det måske meget godt at forholde sig til, at Gud fik en krop. Der er simpelthen nogle erfaringer, der går gennem det at forbinde sig med noget fysisk, og håndens arbejde er helt sikkert også åndens. Det er blandt andet derfor, det er en gave at skabe sammen med konfirmanderne.